

УДК 336.146:330.344
JEL Classification H10, H70, E69
DOI: 10.31767/nasoa.2-2026.07

Т. С. МЕЛЬНИК,
доктор економічних наук,
державний аудитор Управління контролю у сфері інфраструктури
Департаменту контролю (аудиту) у сфері енергетики,
природокористування та інфраструктури,
Рахункова палата України,
e-mail: avgust26@ukr.net
ORCID 0000-0003-2216-0606

Секторальний аналіз у зовнішньому аудиті: роль, цілі, базова термінологія

Досягнення мети зовнішнього аудиту зумовлено передусім якістю етапу планування, на якому визначальну роль відіграє секторальний аналіз. Він дає змогу раціонально спланувати контрольні заходи, однак лише за умови адекватного розуміння структури економічної системи, що підлягає аналізу, та її складників.

У статті розкрито сутність і взаємозв'язок складових елементів структури економіки країни як цілісної економічної системи, а також нові підходи до їх структуризації. На основі аналізу міжнародних тематичних джерел запропоновано визначення поняття «структура економіки» з урахуванням ролі секторального аналізу у зовнішньому аудиті. Подано змістовну характеристику складових елементів структури економіки країни з точки зору різних підходів, застосовуваних у нормативно-правових актах та офіційних документах. З використанням методів формальної діалектичної логіки і на основі аналізу поглядів вітчизняних і зарубіжних учених на предмет дослідження викладено авторське бачення сутності базових категорій секторального аналізу. Для встановлення взаємозв'язків між цими категоріями застосовано методи індукції й дедукції, наукової абстракції. Виконано критичний аналіз наявних у вітчизняній та іноземній науковій літературі підходів до секторальної структуризації економіки країни, визначено їхню практичну значимість для секторального аналізу. Подальший розвиток секторального аналізу у зовнішньому аудиті та формування його категорійного апарату мають забезпечити дотримання ризик-орієнтованого підходу до планування діяльності Рахункової палати, а також підвищити ефективність використання її аудиторських ресурсів.

Ключові слова: зовнішній аудит, секторальний аналіз, структура економіки країни, сфера економіки, сектор економіки, галузь (підгалузь) економіки.

T. S. MELNYK,

Doctor of Economics,

*State Auditor of the Division for Control in Infrastructure Sector of the
Department for Control (Audit) in the Energy, Environmental Management and*

Infrastructure Sector,

Accounting Chamber of Ukraine,

e-mail: avgust26@ukr.net

ORCID identifier is 0000-0003-2216-0606

Sectoral Analysis in External Audit: Role, Objectives, Basic Terminology

Achieving the objective of external audit depends primarily on the quality of the planning stage, where sectoral analysis plays a decisive role. It enables the rational planning of audit activities, but only with adequate understanding of the structure of the analyzed economic system and its components.

The article reveals the essence and interrelations of the constituent elements of the national economy's structure as an integral economic system, as well as new approaches to their structuring. Based on an analysis of international thematic sources, the author proposes a concept of economic structure, considering the role of sectoral analysis in external audit; provides a substantive description of the constituent elements of the national economy's structure from the perspective of different approaches and their use in regulations and official documents. Based on a review of international thematic sources, a definition of the concept "economic structure" is proposed, considering the role of sectoral analysis in external audit. A substantive description of the constituent elements of the national economy's structure is provided, from the point of view of different approaches applied in regulatory legal acts and official documents. Using the methods of formal dialectical logic and an analysis of the views of domestic and international scholars on the subject matter, the author presents her vision of the essence of the basic categories for sectoral analysis. To establish the relationships between these categories, methods of induction, deduction, and scientific abstraction were employed. A critical analysis of existing approaches to sectoral structuring of the national economy in domestic and foreign scientific literature was carried out, to outline their practical significance for sectoral analysis. Further development of sectoral analysis in external audit and the formation of its categorical apparatus should ensure compliance with the risk-oriented approach to planning the activities of the Accounting Chamber of Ukraine, and enhance the efficiency of use of its audit resources.

Key words: external audit, sectoral analysis, national economy's structure, economic sphere, economic sector, branch (sub-branch) of the economy.

Постановка проблеми. Секторальний аналіз у зовнішньому аудиті відіграє надзвичайно важливу роль на етапі планування, оскільки його проведення дає змогу аудиторі зрозуміти специфічні ризики, конкурентне середовище об'єкта контролю, особливості його діяльності та галузеві стандарти. Він спрямований на раціональне планування контрольних заходів, ідентифікацію високих ризиків, оптимізацію використання ресурсів та обґрунтоване визначення пріоритетних об'єктів контролю, якими є найбільш ризикові, фінансово значимі або критично важливі суб'єкти господарювання, процеси, операції. Особливістю секторального аналізу є те, що він ґрунтується на збиранні та обробленні великих масивів вхідної інформації (даних). Це необхідно для виявлення системних проблем і забезпечення якості аудиту шляхом здійснення порівняльного аналізу, а також для підвищення рівня відповідності стандартам INTOSAI та отримання максимального ефекту для держави.

Основними цілями секторального аналізу є ризик-орієнтоване планування, визначення пріоритетів та обґрунтування вибору найбільш значимих об'єктів контролю, підвищення ефективності зовнішнього аудиту, виявлення системних проблем у певних секторах економіки. Для їх реалізації секторальний аналіз має забезпечити виконання таких функцій: ідентифікація та оцінка ризиків, які можуть вплинути на суттєве викривлення фінансової звітності; контекстуалізація (порівняння характеристик і показників об'єкта контролю з аналогічними середньогалузевими характеристиками і показниками для бачення реального стану об'єкта контролю); підвищення якості аудиту завдяки кращому розумінню діяльності об'єкта контролю. Отже, секторальний аналіз допомагає аудиторам перейти від формальної перевірки до глибокого аналізу впливу діяльності об'єкта контролю на стан галузі та економіку країни загалом.

У діяльності Рахункової палати секторальний аналіз забезпечує основу для річного планування, допомагаючи визначити теми для перевірок і необхідний вид аудиту. В ході аналізу аудитори опрацьовують великі масиви інформації з різних джерел, що потребує взаємодії з іншими органами влади для отримання цілісної картини. Цей інструмент дає змогу перейти від перевірки окремих об'єктів контролю до оцінювання ефективності використання коштів у межах галузі або процесу, який є предметом аудиту.

Проведення секторального аналізу потребує чіткого розуміння сутності категорій «сфера», «сектор», «галузь (підгалузь)», використовуваних для позначення складових елементів національної економіки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Структуру будь-якої системи, зокрема економічної, утворюють її складові елементи та взаємозв'язки між ними. Дуже вдало, на наш погляд, описує сутність і складність структури польський дослідник С. Шукальський. Він визначає структуру як сукупність елементів нижчого рівня, між якими є певні зв'язки, і звертає увагу на те, що кожен з елементів структури також може утворювати систему і складатись з елементів ще нижчого рівня [1, с. 31]. Тобто якщо національна економіка є системою, то сфери, сектори і галузі є її підсистемами; сектори також можуть бути підсистемами певної сфери,

а галузі – підсистемами відповідної сфери або сектору; у межах кожної галузі можна виділити підсистеми нижчого рівня – підгалузі. Інший польський вчений З. Миколаєвич [2, с. 14–19] розглядає поняття «структура економіки», визначаючи її як сукупність складників і взаємозв'язків між ними, та підкреслює необхідність зв'язків складників із системою як єдиним цілим. Наведене визначення є вдалим, але неповним.

Вітчизняний науковець О. Пелех під структурою економічної системи пропонує розуміти розміщення основних елементів економіки та, що дуже важливо для дослідницько-аналітичних цілей, усталені пропорції між цими елементами [3 с. 122]. Але поза увагою автора залишились взаємозв'язки всередині системи.

Український вчений Б. Дергалюк характеризує структуру економіки як «сформовані пропорції, співвідношення окремих регіонів, галузей, секторів, форм власності тощо, які формують комплексне уявлення про характер та особливості національної та регіональних економічних систем» [4 с. 114]. Автор справедливо наголошує на необхідності вивчення структури регіональних економік, але ми не погоджуємось із тим, що регіони і форми власності можна розглядати як складові елементи структури національної економіки.

Як бачимо, наведені вище трактування структури економіки мають певні недоліки, але загалом є взаємодоповнюваними.

Окремі теоретичні аспекти секторального структурування економіки країни висвітлено у працях українських учених (О. Алімов, В. Гесць, Б. Дергалюк, С. Єрохін, В. Кононенко, А. Кривак, І. Крючкова, А. Мельник, Т. Романова, Є. Савельєв, Т. Шинкоренко, Л. Федулова, М. Шашина та ін.). Однак це питання, на наш погляд, є недостатньо дослідженим, незважаючи на помітну кількість праць вітчизняних науковців і неспадаючий інтерес до секторального підходу в аналізі національної економіки. Особливо відчувається брак публікацій прикладного характеру. На цьому тлі більш ґрунтовними виглядають вузькоспеціалізовані методичні розробки, призначені для використання фахівцями-практиками відповідних установ та організацій для виконання функціональних обов'язків. Автори цих методик здебільшого не є науковцями, тому методики не позбавлені нечіткостей, суперечностей, неповноти та інших недоліків.

Що стосується діяльності Рахункової палати, то тут ми стикаємось із тим, що у виконавців секторального аналізу немає єдиного сприйняття сутності категорії «структура економіки», законодавчі й нормативні документи не дають зрозумілого та однозначного її тлумачення або ж взагалі не містять її визначення. Але без чіткого розуміння та існування єдиної думки щодо сутності цього поняття неможливе правильне його застосування у секторальному аналізі, що призводить до певних невідповідностей і впливає на якість аналізу та планування аудиту загалом.

Мета статті – розглянути складові елементи структури економіки у взаємозв'язку, запропонувати визначення базових категорій секторального аналізу економіки та нові підходи до секторальної структуризації економіки країни, володіння якими визначає ефективність зовнішнього аудиту.

Результати дослідження. На наш погляд, трактування поняття «структура економіки» передбачає її розуміння як сукупності складових елементів, якими є сфери, сектори, галузі та підгалузі; ці елементи пов'язані один з одним і з системою, мають певні просторово-часові характеристики і пропорції. Далі розглянемо складові елементи структури економіки.

Термін «сфера» походить із грецької (куля) і в переносному сенсі вказує на замкненість певної області. У нематематичному застосуванні він має широке і різнопланове значення: галузь знань / діяльності, межі впливу / інтересів, середовище поширення / простір. Саме з цієї причини термін «сфера» не може бути визначений у нормативних і законодавчих документах, але його коректне застосування вбачаємо цілком можливим – необхідно лише вказувати, чого саме він стосується. У межах секторального аналізу доречно застосовувати терміни «сфера діяльності» або «сфера економіки».

Сферу діяльності зазвичай розглядають у контексті законодавства, і з цієї позиції вона визначає область (межі) застосування правових норм до певних відносин, підприємств чи галузей економіки. У цих межах відбувається регулювання комерційної (підприємницької) та некомерційної діяльності, визначаються права, обов'язки та обмеження для суб'єктів господарювання.

Економіка країни залежно від специфіки господарської діяльності поділяється на сфери, сектори і галузі (підгалузі).

За радянських часів, відповідно до чинного на той час Загального класифікатора галузей народного господарства, економіка поділялась на виробничу і невиробничу сфери. До першої належали важка і легка промисловість, сільське господарство, лісове господарство, транспортне господарство, громадське харчування, торгівлю; до другої – система освіти, наука, мистецтво, система охорони здоров'я, житлово-комунальне господарство, громадські організації. Такий підхід до класифікації підкреслював взаємне доповнення виробничої та невиробничої сфер економіки, що мало забезпечувати всебічне задоволення потреб суб'єктів господарювання, а також матеріальних і духовних потреб населення.

Під сферою економіки слід розуміти цілісну підсистему суспільства та вид людської діяльності, спрямований на виробництво, розподіл, обмін і споживання матеріальних і нематеріальних благ для задоволення потреб. Отже, сфера економіки охоплює всі галузі (підгалузі) та всі сектори економіки. Тут ми підійшли до двох інших категорій, «сектор» і «галузь», розуміння яких має особливе значення для секторального аналізу.

Визначення категорії «сектор», на відміну від розглянутої вище категорії «сфера діяльності», знаходимо у кількох офіційних документах. Сектор економіки розглядається як виробництво або торговельна структура стосовно продукту або категорії продукту у сторони, яка бере участь в угоді [5, 6]. Таке трактування є незрозумілим без контексту і, скоріше, незастосовуваним у документах іншого призначення. Сектор (підсектор) критичної інфраструктури розглядається як сукупність об'єктів критичної інфраструктури, що належать до одного сектору (підсектору) економіки та/або

мають спільну функціональну спрямованість [7, 8]. Наведене визначення має вузьке застосування, але дає зрозуміти, що сектор – це сукупність об'єктів / суб'єктів, які мають спільну галузеву / функціональну спрямованість.

В економічній літературі найпоширенішим є визначення сектору економіки як великого угруповання галузей господарства, об'єднаних за спільними ознаками виробничої діяльності. Але ми не можемо з ним погодитися: вважаємо, що угруповання галузей, які утворюють сектор економіки, не обов'язково має бути великим (наприклад, транспортний сектор або підсектор пасажирського транспорту), а спільними ознаками, що об'єднують галузі, може бути не лише виробнича діяльність.

Враховуючи досліджені першоджерела, пропонуємо визначати сектор економіки як складову частину національної економіки, яка являє собою сукупність кількох її елементів, що мають певні подібні (галузеві, технологічні, організаційно-правові та інші) характеристики. Структура національної економіки являє собою сукупність взаємопов'язаних на мезорівні секторів, що формують макроекономіку країни. Вона є доволі динамічною внаслідок постійного впливу внутрішніх (ендогенних) і зовнішніх (екзогенних) чинників.

В економічній науці існує кілька способів розподілу економіки на сектори: за історичним розвитком, за гіпотезою кількох секторів економіки, за галузевою спрямованістю, за функціями в економіці, за формою власності і доходністю. Стисло охарактеризуємо їх.

За історичним розвитком економіка включає сектори, які розвивались у послідовних фазах: сектор натурального господарства, сектор промислового виробництва та сектор послуг. Наразі такий поділ втратив значимість та застосовується вкрай рідко, переважно в ретроспективних оглядах.

Автором ідеї поділу економіки на агреговані види економічної діяльності вважається видатний британсько-австралійський економіст К. Кларк, а його книга «Умови економічного прогресу» [8] є однією з перших наукових праць, де запропоновано групувати види економічної діяльності у сектори економіки та вивчати еволюцію секторальної структури економіки. Згідно з К. Кларком, економіка країни складається з трьох секторів – первинного (сільськогосподарського), вторинного (промислового) і третинного (послуги). В основу цього поділу автором покладено ознаки, як-от залежність галузей від природних факторів, технічні й технологічні особливості галузей, характер зв'язку з виробництвом благ. Однак ідея поділу економіки на три сектори з'явилась дещо раніше: її вперше здійснив відомий новозеландський вчений-економіст А. Фішер у книзі «Зіткнення прогресу та безпеки» [9]. Надалі ця ідея була розвинута багатьма науковцями та покладена в основу виокремлення більшої кількості секторів – четвертинного і п'ятеринного.

Отже, згідно з гіпотезою кількох секторів економіки економічні системи поділяються на такі основні сектори:

- первинний (видобуток сировини для інших галузей та збирання, пакування, очищення і перероблення сировини на місці);

- вторинний (промислове перероблення сировини у кінцеву продукцію, тобто переробна промисловість і будівництво);
- третинний (виробничі послуги та послуги для населення);
- четвертинний (послуги для бізнесу);
- п'ятинний (послуги з формування економіки знань, які потребують особливо високого рівня кваліфікації персоналу).

Такий підхід до поділу економіки на сектори є широко застосовуваним та продовжує зазнавати змін у міру еволюції національних економік. Деякі дослідники досі дотримуються класичного поділу економіки на три сектори, включаючи до третинного сектору види діяльності, які не увійшли до сільськогосподарського та промислового секторів. Інші виокремлюють галузі інформаційного та наукового обслуговування в четвертинний сектор. Є науковці, які з четвертинного сектору виокремлюють галузі, що займаються виробництвом знань та інформаційних продуктів, утворюючи в такий спосіб п'ятинний сектор.

За галузевою спрямованістю в економіці виокремлюють такі основні сектори: промисловість, будівництво, сільське господарство, сфера послуг. Як бачимо, цей підхід є похідним від попереднього й набув найбільшого поширення. За функціями в економіці виділяють п'ять секторів: державне управління, нефінансові компанії, фінансові компанії, домашні господарства, некомерційні організації з обслуговування домашніх господарств. Такий поділ широко застосовують як теоретики, так і практики в різних галузях знань і сферах діяльності. Нарешті, за формою власності і доходністю в економіці розглядають такі сектори: державний (публічний); приватний; неприбутковий (соціальний). Цей підхід залишається актуальним і використовується в різних дослідженнях не лише економічного спрямування.

З метою забезпечення єдиного підходу в дослідженнях структури економіки ухвалено Міжнародну стандартну галузеву класифікацію видів економічної діяльності (ISIC) [10], яка передбачає виокремлення шістьох секторів: аграрний сектор, промисловість, будівництво, транспорт і торгівля, фінансові послуги, інші послуги. Залежно від мети дослідження застосовують більш детальну розбивку національних економік на сектори.

Виникнення т. зв. економіки знань спричинило потребу в нових методах секторальної структуризації економік країн і визначення стратегічних секторів. З огляду на це Організація економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) розробила методологію структуризації економіки знань на чотири сектори залежно від технологічного рівня розвитку: група А – високотехнологічні галузі, група В – середньо-високотехнологічні галузі, група С – середньо-низькотехнологічні галузі, група D – низькотехнологічні галузі [11, с. 163–174]. З урахуванням технологічного рівня визначено шість стратегічних секторів: перший – галузі високотехнологічної промисловості, другий – галузі середньо-високотехнологічної промисловості, третій – комунікаційні послуги, четвертий – фінансові послуги, п'ятий – ділові послуги, шостий – соціально-спрямовані види діяльності сфери послуг [11, с. 165–168]. На думку фахівців із країн-членів ОЕСР,

від підтримки цих стратегічних секторів залежить довгостроковий розвиток національних економік.

Визначення категорії «галузь національного виробництва» знаходимо в Указі Президента України [12]: всі вітчизняні товаровиробники певного товару або ті з них, чий сумарний випуск певного товару становить основну частку виробництва такого товару в Україні. Однак вітчизняні підприємства часто займаються допоміжними видами діяльності для перероблення відходів основного виробництва, підвищення доходності, можливої диверсифікації виробництва, і продукція допоміжного виробництва часто включається до іншої галузі ніж продукція основного виробництва. Якщо погодитись із визначенням галузі національного виробництва, що міститься у згаданому вище Указі Президента України, тоді постане питання, до якої галузі слід включати такі підприємства, що вказує на необхідність внесення змін до зазначеного документа.

Визначення галузі економіки нами не знайдено в інших законодавчих і нормативних документах. Але у загальному розумінні галузь економіки – це група господарських одиниць, що здійснюють схожі види діяльності та характеризуються спільністю ознак виробничо-господарської діяльності.

Для потреб статистичного аналізу та формування галузевої структури економіки в Україні використовують Класифікацію видів економічної діяльності (КВЕД), гармонізовану з відповідними міжнародними класифікаціями.

У процесі виконання багатьох досліджень доволі часто потрібно розглядати не галузь загалом, а окремі її підгалузі. Як складова частина галузі підгалузь економіки об'єднує підприємства та/або виробництва, які характеризуються спільністю технологічних процесів, сировинної бази або функціонального призначення товарів / послуг. Підгалузь є вужчою ланкою ніж галузь, оскільки в її межах відбувається виробництво конкретного виду продукції чи послуг з використанням подібного обладнання або сировини. Наприклад: галузь – металургія, підгалузь – чорна металургія; галузь – транспорт, підгалузь – залізничний транспорт; галузь – харчова промисловість, підгалузь – кондитерська промисловість. Поділ галузей на підгалузі уможливорює більш детальний аналіз економічних процесів, структури економіки, а також регулювання виробничої діяльності.

Кожна галузь робить конкретний внесок у забезпечення повноцінного існування та розвитку економіки й суспільства. Проте одним із важливих завдань соціально-економічних досліджень вважаємо виокремлення найперспективніших галузей для забезпечення раціонального розподілу ресурсів державного і приватного секторів, збереження позитивної динаміки економічних показників і створення на цій основі умов для економічного зростання в період післявоєнної відбудови країни.

З огляду на це прем'єр-міністр України Д. Шмигаль, виступаючи на Київському міжнародному економічному форумі у жовтні 2023 р., назвав шість секторів, які, на його думку, мають стати основою економіки України після війни [13]: військово-промисловий комплекс, аграрний сектор, енергетика, сектор інформаційних технологій, будівництво

та машинобудування. Зазначені сектори, за словами голови уряду, характеризуються позитивною динамікою, є достатньо розвинутими порівняно з європейськими країнами і мають велике значення для потреб відновлення і функціонування економіки.

Згодом уряд України визначив ключові сектори як такі, що мають найбільші перспективи для розвитку та високий рівень інвестиційної привабливості, оскільки навіть за воєнного стану вони забезпечують розвиток національної економіки, мають значний потенціал зростання, виробляють товари і послуги, затребувані всередині країни і на зовнішніх ринках: це аграрний сектор, продовольчий сектор, енергетичний сектор, сектор інформаційних технологій, машинобудування, транспорт і логістика та сектор критичних матеріалів (сировини) [14]. Розвиток саме цих секторів вітчизняної економіки допомагатиме світу в протистоянні майбутнім глобальним викликам, а в найближчій перспективі дасть змогу створити альтернативу російському експорту. Проте виконання такої ролі пов'язано з високими ризиками, тому ці сектори потребують особливої уваги аудиторів.

Висновки. Відповідно до статті 27 Закону України «Про Рахункову палату» [15], Рахункова палата здійснює діяльність згідно з робочими планами, затверджуваними на її засіданнях. Під час складання цих планів застосовують ризик-орієнтований підхід до вибору об'єктів контролю та заходів державного зовнішнього фінансового контролю (аудиту).

Ризик-орієнтований підхід до планування та управління діяльністю державних органів є очевидною необхідністю для забезпечення економічної безпеки країни. Це зумовлено тим, що такий підхід передбачає концентрацію обмежених ресурсів у зонах максимального ризику для запобігання його реалізації. Зосередження уваги і ресурсів на сферах, секторах і галузях (підгалузях) економіки з підвищеним ризиком дає змогу контролюючим органам завчасно виявляти слабкі місця, попереджувати про це об'єкт контролю та пропонувати превентивні заходи задля уникнення негативних наслідків (збитків, втрат, упущеної вигоди та ін.) можливої реалізації ризиків.

Секторальний аналіз дає змогу виявляти сфери, сектори і галузі (підгалузі), найбільш чутливі до ризиків або найбільш важливі для функціонування і розвитку економіки країни. Це уможливлює спрямування і використання аудиторських ресурсів із максимальним ефектом для держави.

Надійшла 20.04.2026
Прорецензована 15.05.2026
Підписана до друку 28.05.2026
Оприлюднена 29.05.2026

Список використаних джерел

1. Szukalski S. Czynniki wywołujące zmiany w strukturze gospodarki. *Acta Universitatis Lodzensis, Folia Oeconomica*. 1982. № 19. S. 29–46. URL: https://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.hdl_11089_6251
2. Mikołajewicz Z. Procesy restrukturyzacji przemysłu w regionach. Opole: Uniwersytet Opolski, 1995. 200 p.
3. Пелех О.Б. Сутність, концептуальні засади й особливості структурної політики. *Проблеми економіки*. 2018. № 2 (36). С. 121–127.

4. Дергалюк Б.В. Управління структурною модернізацією регіональної економіки. *Економіка та держава*. 2020. № 4. С. 113–116. DOI: 10.32702/2306-6806.2020.4.113
5. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. Верховна Рада України. Документ 984_011, підписаний 21.03.2014 (поточна редакція від 14.10.2025). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011#Text
6. Угода про політичне співробітництво, вільну торгівлю і стратегічне партнерство між Україною та Сполученим Королівством Великої Британії і Північної Ірландії. Верховна Рада України. Документ 826_001-20, підписаний 08.10.2020 (поточна редакція від 08.02.2024). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/826_001-20#Text
7. Деякі питання об'єктів критичної інформаційної інфраструктури: Постанова Кабінету Міністрів України від 09.10.2020 № 943. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/943-2020-%D0%BF#Text>
8. Clark C. The Conditions of Economic Progress. London: Macmillan & Co. Ltd New York Sent Martin's Press, 1960. 720 p.
9. Fisher A. The Clash of Progress and Security. Macmillan & Co. Ltd New York Sent Martin's Press, 1935. 234 p.
10. International Standard Industrial Classification (ISIC). United Nation Statistics Division. Statistical papers, 1990. Series M. No. 77. Rev. 4. URL: <http://unstats.un.org/unsd/cr/registry/regcst.asp?Cl=27&Lg=1>
11. OECD Science, Technology and Industry Scoreboard. OECD, 2005. URL: https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2005/10/oecd-science-technology-and-industry-scoreboard-2005_g1gh5a99/sti_scoreboard-2005-en.pdf
12. Про порядок застосування обмежень імпорту товару відповідно до норм і принципів системи ГАТТ / СОТ: Указ Президента України від 27.06.1996 № 478/96. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/478/96#Text>
13. Ільченко Л. Шмигаль назвав шість галузей, які стануть основою економіки України після війни. *Економічна правда*. 12 жовтня 2023. URL: <https://epravda.com.ua/news/2023/10/12/705416/>
14. Які галузі економіки України мають найбільший потенціал зростання. Dnipropetrovsk Investment Agency. 15.03.2024. URL: <https://dia.dp.gov.ua/yaki-galuzi-ekonomiki-ukra%D1%97ni-mayut-najbilshij-potencial-zrostantnya/>
15. Про Рахункову палату: Закон України від 02.07.2015 № 576-ХІІІ (поточна редакція від 01.01.2025). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/576-19%20#Text>

References

1. Szukalski, S. (1982). Czynniki wywołujące zmiany w strukturze gospodarki. *Acta Universitatis Lodzensis, Folia Oeconomica*, 19, 29–46. Retrieved from https://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.hdl_11089_6251 [in Polish].
2. Mikołajewicz, Z. (1995). *Procesy restrukturyzacji przemysłu w regionach*. Opole: Uniwersytet Opolski [in Polish].
3. Pelekh, O. B. (2018). Sutnist, kontseptualni zasady i osoblyvosti strukturnoi polityky [The essence, conceptual principles and features of structural policy]. *Problemy ekonomiky – Economic Problems*, 2 (36), 121–127 [in Ukrainian].
4. Dergaliuk, B. V. (2020). Upravlinnia strukturnoiu modernizatsiieiu regionalnoi ekonomiky [Management of structural modernization of the regional economy]. *Ekonomika ta derzhava – Economy and State*, 4, 113–116 DOI: 10.32702/2306-6806.2020.4.113 [in Ukrainian].
5. Verkhovna Rada of Ukraine (2014). Ugoda pro asotsiatsiiu mizh Ukrainoiu, z odniiei storony, ta Yevropeiskym Soiuzom, Yevropeiskym spivtovarystvom z atomnoi energii i yikhnimy derzhavamy-chlenamy, z inshoi storony [Association Agreement between Ukraine, of the one part, and the European Union, the European Atomic Energy Community and their Member States, of the other part]. Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011#Text [in Ukrainian].

6. Verkhovna Rada of Ukraine (2020). Uгода pro politychne spivtovarystvo, vilnu torgivliu i strategichne partnerstvo mizh Ukrainoiu ta Spoluchenyim Korolevstvom Velykoi Brytanii i Pivnichnoi Irlandii [Agreement on Political Cooperation, Free Trade and Strategic Partnership between Ukraine and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland]. Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/826_001-20#Text [in Ukrainian].
7. Cabinet of Ministers of Ukraine (2020). Deiaki pytannia obiektiv krytychnoi informatsiinoi infrastruktury [Some issues concerning the objects of critical information infrastructure]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/943-2020-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].
8. Clark, C. (1960). *The Conditions of Economic Progress*. London: Macmillan & Co. Ltd New York Sent Martin's Press.
9. Fisher A. (1935). *The Clash of Progress and Security*. Macmillan & Co. Ltd New York Sent Martin's Press.
10. United Nation Statistics Division (1990). International Standard Industrial Classification (ISIC). Series M, 77, rev. 4. Retrieved from <http://unstats.un.org/unsd/cr/registry/regcst.asp?Cl=27&Lg=1>
11. OECD (2005). OECD Science, Technology and Industry Scoreboard. Retrieved from https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2005/10/oecd-science-technology-and-industry-scoreboard-2005_g1gh5a99/sti_scoreboard-2005-en.pdf
12. President of Ukraine (1996). Pro poriadok zastosuvannya obmezhen importu tovaru vidpovidno do norm I pryntsyviv systemy GATT/SOT [On the procedure for applying restrictions on import of goods in accordance with the norms and principles of the GATT / WTO system]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1109-2020-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].
13. Ilchenko, L. (2023). Shmygal nazvav shist galuzei, yaki stanut osnovoivu ekonomiky Ukrainy pislia viiny [Shmyhal named six industries that will become the basis of Ukraine's economy after the war]. *Ekonomichna Pravda – Economic Herald*, October 12. Retrieved from <https://epravda.com.ua/news/2023/10/12/705416/> [in Ukrainian].
14. Dnipropetrovsk Investment Agency (2024). Yaki galuzi ekonomiky Ukrainy maiut naibilshyi potentsial zrostannia [The economic sectors of Ukraine with the greatest growth potential]. Retrieved from <https://dia.dp.gov.ua/yaki-galuzi-ekonomiki-ukra%D1%97ni-mayut-najbilshij-potencial-zrostannya/> [in Ukrainian].
15. Verkhovna Rada of Ukraine (2025). Pro Rakhunkovu palatu [About the Accounting Chamber]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1109-2020-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].

Цитування:

Мельник Т. С. Секторальний аналіз у зовнішньому аудиті: роль, цілі, базова термінологія. *Науковий вісник Національної академії статистики, обліку та аудиту: зб. наук. праць*. № 2. 2026. С. 99 – 109. DOI: 10.31767/nasoa.2-2026.07

Cite this article:

Melnyk, T. S. (2026). Sektoralniy analiz u zovnishnomu audyti: rol, tsili, bazova terminolohiia [Sectoral Analysis in External Audit: Role, Objectives, Basic Terminology]. *Naukovyi visnyk Natsionalnoi akademii statystyky, obliku ta audytu – Scientific Bulletin of the National Academy of Statistics, Accounting and Audit*, 2, 99 – 109. DOI: 10.31767/nasoa.2-2026.07 [in Ukrainian].